

Ретрит (pocketbook)

КУПИТИ

Довгоочікуване продовження «Санаторію»!

На острові біля девонського узбережжя відкрився сучасний відпочинковий комплекс — справжня ідилія, місце, де можна забути про турботи й набратися сил. Втім, на цьому острові є й сумнозвісна скеля Смерті, де колись діяв маніяк-убивця. Подейкують, що ця місцина проклята.

Під павільйоном для йоги знаходять тіло жінки — схоже, стався нещасний випадок, і вона розбилася. Але незабаром детективка Елін Ворнер з'ясовує, що ця жінка взагалі не мала тут бути.

Що довше Елін перебуває на острові, то більше таємниць зринає навколо. І коли під водою знаходять ще одну жертву, вона починає підозрювати, що всі чутки про цей острів — правда.

Схоже, історія повторюється, і він знову збере свою криваву данину...

Чому варто придбати:

- Продовження історії детективки Елін Ворнер, з якою читачі познайомилися в «Санаторії»
- Моторошно-захоплива історія, яка не відпускатиме вас від першої сторінки аж до останньої
- Справжній подарунок для поціновувачів романів у стилі Агати Крісті

Пролог

Літо 2003 року

Крик Теї прорізає галявину, і сполохані птахи здіймаються з дерев у круговерті крил.

Цей звук геть нелюдський. Він різкий та розпачливий; від цього лементу вивертає шлунок і кров приливає до вух.

Вона мала дотерпіти до табору. Він просив й.

Але Тея не могла більше терпіти. Відтоді як вони вислизнули з табору, щоб побути наодинці, минуло пів години і три банки пива. Вона наполягала: «Не дивись так на мене. Сам винен — приніс стільки банок. Крикнеш, якщо хтось ітиме...».

Регочучи, Тея відійшла на кілька метрів і там обережно вмостилася так, що Оллі бачив лише запилюжені носки її білих черевиків і тонку цівку, що зміїлася по піску.

Крик гучнішає.

Оллі ціпеніє, та за мить інстинктивно зривається з місця і кидається до Теї. Але майже відразу різко зупиняється, збиваючи в повітря куряву й листя. Якийсь рух: хтось виходить з-за плетива гілок.

Тінь скелі, тезки цього острова, не дає роздивитися, проте Оллі бачить, що ця людина не з табору. Замість шортів і футболки, які зазвичай носять діти, чи ясно-зеленої форми вожатих на ній щось темне й безформне.

Оллі шукає очима Тею. Ось вона, лежить у густому підліску і немов б'ється у судамах.

Йому хочеться зрушити з місця, зробити бодай щось, але тіло застигло. Зараз він здатен лише дивитися. Серце важко гупає в грудях, калатає об ребра.

Шквал рухів, а тоді звук: різкий вологий хрускіт, наче щось водночас лускає і ламається.

Такого він ще ніколи не чув.

Оллі заплющує очі. Він знає, що це Тея, але намагається уявити, ніби це щось інше. Лялька. Манекен.

Що завгодно, аби не вона.

Різко розімкнувши повіки, він бачить, що та цівка стала ширшою, темнішою.

Кров.

Цівка роздвоюється зміїним язиком.

Ще удар, сильніший і швидший, але Олі його вже не бачить, не чує Теїного крику — натужного, обірваного, немов звук застряг їй у горлі. Оллі тікає.

Він кидається углиб лісу, до затишного сховку, який учора знайшли вони з Теєю, поки всі розпалювали вогнище. Обоє вдавали, ніби зупинилися тут лише поговорити й випити, але було зрозуміло, що все йде до чогось більшого.

Його рука на м'якій смужці її шкіри над шортами, її губи вп'ялися в його...
Оллі жене геть цю думку й прискорює крок. Він біжить майже наосліп — призахідне сонце миготить крізь густі крони, не видно нічого, крім розмитої тьмяної зелені та попелясто-коричневого листя під ногами. Він раз по раз ковзається, суха земля під кросівками слизька, мов крига.

Колючі гілки чіпляються за футболку. Одна ляскає по руці, здирає шкіру на зап'ястку. Там миттю проступає рване намисто з крапельок крові.

Здається, ніби з ним усе це не вперше, — дивне дежавю, наче вві сні, в одному з тих кошмарів, від яких прокидаєшся мокрий від поту, із задишкою, а потім довго не можеш отямитися.

Ще кілька метрів — і дерева рідшають, а листяний килим змінюється на пісок, каміння і зморшкуватий вапняк. А ось і сходи, які вчора знайшла Тея, — звичайні дерев'яні дощечки, утрамбовані в землю. За інерцією тіло з кожним кроком хилиться вперед. Оллі мусить балансувати, щоб не впасти.

Збігши вниз, він стрибає на пісок і мчить до невеликого виступу в скелі, де вони з Теєю лежали минулої ночі, смакуючи поцуплені напої.

Оллі падає на коліна й рачки заповзає під виступ. Там сідає, підтягує ноги до підборіддя і намагається зосередитися на диханні. Вдих. Видих. Вдих. Видих. Треба заспокоїтися. А потім завмерти.

Однак тіло не слухається, його стрясає спазмами, й Оллі нічого не може з цим удіяти.

Він стискає голову руками, ніби це якось допоможе заглушити крик, що досі дзвенить у вухах. Але тепер це не тільки звук, тепер Оллі бачить, як тіло Теї осідає, валиться, немов ляльковик шарпнув за ниточки, що досі тримали її вертикально.

Оллі щосили б'є кулаком у скелю над головою. Вдаряє знову і знову, поки зі здертої шкіри не починає юшити кров. Кісточки пальців вкриваються червоними патьоками, а Оллі намагається втриматися за соломинку гострого болю, щоб відволіктися, але не виходить.

Правда досі оглушує.

Він покинув її. Покинув. Утік.

Оллі ховає голову між колін і глибоко, тремтливо вдихає.

Час минає, але ніхто не з'являється. Уже вечоріє: сонце майже зайшло, на пісок перед Оллі впали тіні.

Він вирішує ще трохи зачекати, а тоді повертатися до табору. Оллі вже починає переконувати себе, що то був жарт, дурна витівка хлопчаків, до якої залучили Тею. Оллі чіпляється за думку: ось він повернеться, а Тея там, сміється, що він утік, як мала дитина.

Ще за кілька хвилин Оллі змушує себе виповзти з-під виступу. Він випростується й сторожко роззирається, але пляж порожній.

Він біжить назад у ліс, а в голові лунає та сама думка: Це був жарт. Із Теєю все гаразд. Але, опинившись на галявині, Оллі лише переконується, що це не так: темна цівка крові перетворилася на потік, що змійкою рухається схилом.

Оллі змушує себе подивитися на Тею, проте не може відвести погляду від її білих черевиків, забризканих кров'ю.

Це все не насправді. Це не Тея. Не може бути...

Він відвертається, до горла підступає нудота.

А тоді він помічає щось на землі, на листяному перегної.

Це великий камінь, завдовжки сантиметрів із тридцять. Вивітрений, весь у ямочках і подряпинках від води й піску, але подекуди його поверхня несподівано гладка, із м'якими контурами.

Оллі нагинається і піднімає його. Камінь теплий, зернистий на дотик. «На щось він мені дуже схожий», — думає Оллі, повільно крутячи його в руці.

І завмирає.

Потім, закинувши голову, роздивляється скелю та переводить погляд на свою знахідку.

Оллі зиркає то вгору, то вниз так довго, що перед очима все починає розпливатися.

Так, у нього в руках не просто камінь.

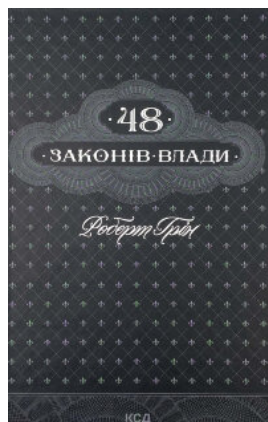
Його контури повторюють контури скелі, що нависла над лісом.

Скелі Смерті.

Рекомендована література

Королева порожнечі

48 законів влади

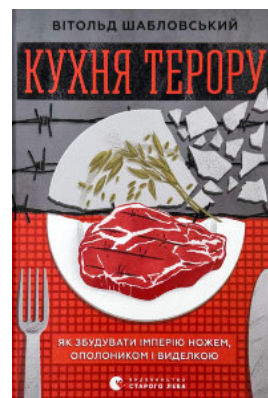
Новий український
правопис в
ілюстраціях. Правила
— легко та швидко

Список запрошених

Давайте поговоримо
про ваш останній секс.
Оголіть тіло, щоб
розкрити душу

Кухня терору

Перейти до категорії
Детективи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ